

для кожного одноразова — це людське життя, що дається, як відомо, один раз. Крутиться земна куля, але на ній є точки опори — це полюси. Такими точками опори має бути для людини її праця. Якщо залишиться лише споглядальником, то на вічність можна не розраховувати. Думка серйозна, але доноситься з усмішкою, з легкою домішкою дивовижностей, «сюр-чика», що надає фільмові гостроти й привабливості. Стрічка О. Педана «Світла особистість» вже визнана кращим короткометражним фільмом МКФ «Молодість-2001» і призером фестивалю «Золотий витязь-2002» — об'ємна анімація, в якій персонажі — ви-микач і звичайні електричні лампочки. Виявляється, за допомогою таких оригінальних героїв теж можна розповісти про вічне кохання, якщо наділити їх душею... Предмети тут мають свій «голос» — ніжно-дзвінкий. Поетичність, особлива лірична атмосфера відрізняє цей твір.

Пейзаж української анімації на фестивальному тлі був би не повним, коли б не згадати, заглиблені у філософські проблеми людського буття стрічки М. Медвідь і С. Міндіна «Ку...», міні-фільми О. Гуньковського «Думай про головне», «Ми вас любимо», «Все тече, все змінюється», «Аргументи і факти». Наша мультиплікація «засвітилася» і в категорії рекламного фільму. Комп'ютерна анімація А. Сахалтуєва, О. Жукова, представила курсові роботи студентів з майстерні Є. Сивоконя Київського інституту театрального мистецтва ім. І. К. Карпенка-Карого. Одна з них — симпатична стрічка «Зяблики та інші» А. Лавренишина навіть була відібрана до конкурсного показу.

У 90-ті наші аніматори переважно розробляли фольк-

лорний напрям, спираючись на традиції минулих років. Але сьогодні стало зрозумілим, що фольклорний вектор потребує трансформації.

Це вже відбувається, скажімо, у фільмі М. Ілленка, в якому фольклорні мотиви поєднуються з сучасним монтажним мисленням.

Без сумніву, народна творчість, національна класична література були, є і будуть джерелом тем, ідей і образів для анімаційного кіно. Але, щоб не опинитися в полоні архаїзації, потрібні і нові ідеї, і нові засоби художньої мови. Про те, що аніматори це усвідомлюють, свідчить фестивальна програма українських фільмів.

Окрасою фестивалю без сумніву стали ретроспективи членів журі — двічі оscarоносця канадського режисера Ф. Бака, володаря Національного Гран-прі в галузі аудіовізуальної творчості Ж. Пакруа (Франція), відомих режисерів Д. Мураками (Ірландія), І. Максимовича (Росія), композитора В. Храпачова (Україна). Загальний інтерес викликала ретроспектива фільмів незалежних аніматорів США, що супроводжувалася живою музикою.

Фестиваль — це ще й цікаві екскурсії, вечір знайомств, традиційний карнавал. І все це дійство під назвою «Крок-2002» закінчилося на прекрасній ноті — святкуванні 70-річного ювілею Президента фестивалю, видатного українського режисера Давида Черкаського.

На закінчення хотілося б подякувати оргкомітету і дирекції за чітку організацію роботи і дозволя учасників. Гідно подиву, як у надзвичайно складних умовах, ціною неймовірних зусиль їм удається тримати «на плаву» фестиваль «Крок».

Кіно Східної Європи у Венеції

З Гансом Шлегелем розмовляє кореспондент «Кіно-Театру» Олена Новикова

— Цього року ви вперше добирали нові фільми для МКФ у Венеції.

— Я дуже радий, що в актуальних секціях уперше за тривалий час вдалося показати багато фільмів Східної Європи: 6 російських, серед них 2 дебюти — «Змій» А. Муратова та «Небо. Літак. Дівчина» Віри Сторожевої за сценарієм Р.Литвинової та нею самою в головній ролі, що нагадує її участь у фільмах К.Муратової. Шкода, що фільм «Чеховські мотиви» Кіри Муратової після включення в конкурс Московського кінофестивалю не зміг бути представленим у Венеції. А я впевнений, що тут він став би призером. Я також радий, що успішно пройшов перегляд стрічки А.Балабанова «Ріка».

— Чи виправдало журі ваші прогнози щодо відібраних вами фільмів?

— Так, два російські було відзначено журі: «Дім дурнів» А.Кончаловського — гран-прі журі; стрічка «Клоун» Ірини Єфтеєвої з Петербурга — головний приз у секції короткого метра — срібним венеціанським левом. Угорська анімація «Коханці піратів» — друге місце. Справді, фільмів Східної та Центральної Європи вперше було так багато в офіційних та актуальних

секціях. Маю надію, що наступного року й український кінематограф буде представлений у Венеції.

— Як сприймала фільми і рішення журі публіка?

— Звісно, дуже емоційно. Щодо головної нагороди — «Золотого лева» — в пресі виникли різні відгуки. Картина англійського режисера Пітера Маслена «Сестри Магдалени» розповідає про життя дівчат важкої долі (сиріток, збездечених, бездомних) під патронатом католицьких сестер у дуже жорстокому режимі. Висока оцінка журі начебто антиклерикального фільму викликала різкі виступи в пресі Ватикану. Кардинал Тоніні заявив, що фільм розповідає неправду про церкву і нагородження його шкодить іміджу фестивалю. А газета *La Repubblica*, навпаки, виступила на захист фільму, підкресливши сміливість директора фестивалю де Хальдена, який допустив «Сестер Магдалени» до участі в конкурсі.

— Маємо надію, що ця історія не буде мати негативних наслідків. Бажано, щоб ви могли продовжити вашу таку важливу для Східної Європи, для України роботу і щоб ваше бажання побачити на екрані *Palazzo di Cineta* українську картину збулося.